

Tur en Nytaarsaften og netop er saa uheldig at komme til at passere Hovedvagtten i det Øjeblik, en Patrouille rykker ud for at rydde Gaden, at han indfinder sig ved et Opløb af Nysgerrighed. At Carl Petersens Skyld heller ikke af Krigsministeren anses for meget stor, fremgaar deraf, at han har fundet sig foranlediget til at yde ham en Understøttelse af 50 Kr.; Erstatning vilde Krigsministeren jo ikke have det kaldt. Som Grund til at give denne Understøttelse anfører Krigsministeren, at den tilskadekomnes gamle Moder, der indfandt sig i Ministeriet, var ganske uskyldig i, hvad der var gaaet for sig, og var i høj Grad trængende. Ja, at hans gamle Moder var ganske uskyldig i det passerede, er der ingen af os, der tvivler om, men at hun var i høj Grad trængende, passer ikke. For det første er Carl Petersens Fader Ejer af en ikke helt lille Ejendom, for det andet har han godt og stadigt Arbejde, saa nogen absolut Trang var der ikke til Stede. Men jeg mener heller ikke, at der behøvedes nogen som helst Undskyldning fra den ærede Krigsministers Side for at have ydet denne Erstatning. Jeg finder tværtimod, at det taler til Fordel for den ærede Krigsminister, det viser, at han er i Besiddelse af Retsind og et godt Hjerte, at han vil yde en Understøttelse over for Folk, som komme til Skade, selv om det er saaledes, at de ikke have juridisk Krav derpaa, idet Krigsretten jo er kommen til en anden Anskuelse. Forældrenes Trang eller Ikke-Trang kan i dette Tilfælde heller ikke komme til at øve nogen som helst Indflydelse. Carl Petersen var nemlig saa gammel, at Forældrene ingen Forsørgelsespligt havde over for ham, og Understøttelsen er da ogsaa ydet ham og ikke Forældrene.

Ansvar for hele Affæren, mener jeg, bør lægges paa de Officerer, som havde Kommandoen paa Vagten. Jeg er derfor enig med den ærede Krigsminister i, at der ikke kan paalægges vedkommende Soldat noget Ansvar. Krigsministeren anfører ganske vist, at Officererne ikke have anvendt hverken Patrouillerne eller det øvrige Vagtmandskab som væbnet Magt imod Befolkningen. Jeg vil i Modsætning dertil sige, at det er notorisk, at de vare forsynede med Vaaben, nemlig deres Geværer, og det er samtidig et Faktum, at de, en kort Tid før de kom paa Vagt, bleve indøvede i Brugen af Kolben, altsaa i Kolbeslag. Soldaterne fik deraf den Opfattelse, at Situationen var ret alvorlig, og at der kunde være Tale om, at Vaabnene

skulde bruges over for Befolkningen. Naar man altsaa først fra de Herrer Officerers Side lader foretage flere ubeføjede Arrestationer, hvorved man ophidser Publikum, og derefter gentagende udsender Patrouiller for at rydde Gaderne, saa mener jeg, at naar Officererne — det var jo to Officerer, der skiftevis havde Kommandoen — ikke ville anvende den i Grundlovens § 89 paabudte Advarsel over for Publikum om at skilles, saa bør de i alt Fald være saa forsigtige, at de drage Omsorg for, at Vaabnene heller ikke blive brugte. Man maa ikke overlade det til den enkelte Mand inden for Patrouillen at afgøre, naar det Tidspunkt er kommet, da Vaabnene skulle anvendes. Man maa erindre, at Soldaterne jo ere unge, umodne Mænd, som man ikke godt kan lade træffe den Slags Afgørelse paa egen Haand. Patrouillerne ere jo ogsaa altid under Kommando af en Befalingsmand. Jeg mener derfor, at det vilde have været ret naturligt, om man havde instrueret Soldaterne om, at de kun maatte anvende deres Vaaben efter Ordre af den Befalingsmand, som havde Kommandoen over Patrouillen. Det har man imidlertid ikke gjort, og Følgen er altsaa bleven den, at Vaabnet er blevet brugt paa en saadan Maade, at en Mand er bleven i høj Grad beskadiget, saa at han har haft et langt Sygeleje og en endnu længere Arbejdsudygtighed og knap nok endnu har forvundet Følgerne af Slaget. Jeg henstillede til den ærede Krigsminister at opheve dette Cirkulære eller den Skrivelse, som i sin Tid blev udstedt. Den ærede Krigsminister svarede dertil, at det kunde ikke lade sig gøre, fordi den nævnte Skrivelse var en Forklaring af bestaaende Love og lovgyldige Bestemmelser. Denne Forklaring mener jeg i alt Fald er af den Beskaffenhed, at den trænger til en yderligere Forklaring. Naar man i denne Skrivelse giver Vagter og Patrouiller Ret til at anvende deres Vaaben over for Folk, der ikke imødekomme eller gøre Modstand imod de i Tjenestens Interesse givne Paabud, saa er man gaaet alt for vidt. Det kan maaske forsvares, naar der er Tale om Vagter eller Patrouiller inden for Militærets Enemærker, f. Eks. Eksercerpladser og andre Pladser, som ere under militær Bevogtning, men naar man anvender Patrouiller under Opløb og udsender dem i Gaderne, kan jeg ikke indse, at det skulde være tilladt en saadan Patrouille straks at gøre Brug af Vaabnene over for en Mand, der f. Eks. saaledes som Akselsen erklærer, at han skal en anden Vej,